

ffadigelsen alene hidrører fra den af Affenderen anvendte mangelfulde Indpakning, i hvilken Henseende dog skal bemærkes, at forsaavidt Manglerne ved denne kunne sees ved Indleveringen, vil Affenderen blive gjort opmærksom paa deres Tilstedeværelse og paa, at Postvæsenet ikke erstatte mulig indtrædende, derved foranledigede Beskadigelser.

Naar en Postforsendelse kommer tilstede, men Indholdet angives at være forvansket eller beskadiget, maa der for de Gjenstandes Vedkommende, hvis Indhold ikke er undersøgt af Postvæsenet ved Indleveringen og sælgelig heller ikke af dette konstateres ved Udleveringen, nødvendigtviis fordres som Betingelse for Tilstaaelse af Erstatning, at der ved Overleveringen paavises ydre Criterier, der kunne tjene til at vække Formodning om, at de nævnte Mangler ere opstaaede under Postbesørgelsen, og det er derfor her foreslaaet, at der skal kunne fordres paaviist en Beskadigelse af Indpakning eller Segl (Lulle), der staaer i rimelig Forbindelse med Manglen ved Indholdet; derimod har man ikke, saaledes som i Loven af 11te Marts 1851 § 10, medtaget Vægtforffjel som et saadant Criterium, da en sliq Hensyntagen forudsætter en nøiagtigere Betning, end der i Praxis finder Sted (de vigtigste Gjenstande, nemlig Pengebreve, veies for Tiden kun i enkelte Tilfælde og da kun af Taxthensyn), og Feiltagelser i saa Henseende fra Postvæsenets Side ligesom kunne affjære Publicum Adgangen til Erstatning. I Overensstemmelse med det Foransførte fordres Tilstedeværelsen af de nævnte ydre Beskadigelser som Betingelse for Tilstaaelsen af Erstatning altsaa ikke med Hensyn til saadanne Pengebreve, hvis hele Værdiindhold er eftertalt ved Indleveringen og i en Postbetjents Overværelse vil kunne konstateres at være tilstede ved Udleveringen; og Betingelserne ville sælgelig heller ikke kunne stilles i Henseende til de andtagelsesviis forekommende Gjenstande, der sendes uden Indpakning. Victualier ville vel kunne fordærvs under Postbesørgelsen, uden at Indpakningen er beskadiget; men da Udredelsen af Erstatning for sliqe Sager efter det tidligere Ansførte vil være betinget af, at Forsendelserne have været længere Tid underveis end ordentligviis nødven-

digt, haves der heri en særegen Veiledning ved Afgjørelsen af Erstatningskrav, saa at det ikke er fundet nødvendigt i Forflaget særlig at omtale saadanne Sager.

Den i Forflaget fastsatte Erstatning gjælder, som alt ovenfor antydet, ikkun det Værditab, der ligesom kan refereres til selve den Postvæsenet overleverede materielle Gjenstand, da de middelbare Følger af dennes Forsvinden eller Beskadigelse selvfølgelig ere aldeles uregnelige. Dette, der forøvrigt for Tiden indirecete ligger i den Maade, hvorpaa den nu gjældende Erstatningsbestemmelse (Loven af 11te Marts 1851 § 10) er affattet, er i Forflaget søgt tydeliggjort ved Tilføielsen af nogle Exempler paa de middelbare Følger af, at den Gjenstand, om hvilken der er Spørgsmaal, bortkommer eller beskadiges. Hvad iøvrigt fastsættelsen af Erstatningens Størrelse angaaer, da er Forflaget kun tilsyneladende væsentlig forffjelligt fra den nu gjældende Lovgivning. I Forflaget er det udtrykkelig bemærket, at det, der erstattes, er den skete Skade, men dette er i Virkeligheden ogsaa — om end mindre tydelig — sagt i Loven af 11te Marts 1851 § 10; og hvad Størrelsen af Erstatningen angaaer, da er denne ifølge Loven af 1851 ligesom i Forflaget begrændset ved Værdiangivelsen (og den dermed forbundne Erlæggelse af Assurance-Præmie) eller, forsaavidt ingen Værdiangivelse har fundet Sted, ved at Erstatningen sættes i et bestemt Forhold til Forsendelsens Vægt. — Det synes i og for sig naturligt, at der ingen Porto bør betales i saadanne Mangels-Tilfælde, hvor Forsendelsen aldeles ikke kommer tilstede og dens Befordring saaledes ikke engang kan siges at være fuldført, og da Tilbagebetalingen af sliqe Portobeløb heller ikke vil have nogen finanssiel Betydning, har man ikke taget i Betænkning at foreslaae denne Tilbagebetaling.

Hvad der skal betragtes som tilstrækkelig Beviis med Hensyn til Størrelsen af Skaden, maa, ligesom hidtil, i de enkelte Tilfælde afgjøres af Administrationen, der ogsaa, allerede af Hensyn til Forretningstilsynet, vil finde sig foranlediget til selv at foretage de fornødne Skridt til Constatering af Manglerne.